

6) כלס פתי"ן מיל', 7) ופירושין קד., 8) [ג'ל' מותר], 9) וע"ש בפסחים מוס' ד"ה עולי רגלים,

גהות הב"ח

6) גמ' טקין ריחם צמועד משום רבינו אמרר (אפילו) תו"מ וי"ב בנ"א ל"ג ליה. עוד י"ב וגאה דרבינו הוא רב עמי צמ"ש פ' לולב הגזול דף ג' ע"א אפכשי רבינו רבי עס הארמי על זה: 7) (8) רש"י ד"ה ללנתא טו' מרבו לתחוב זה: 8) (א) ד"ה מעמידן טו' מקום שפיתא קדירה אחת טיהא מקום שפיתא שמי קדירות. 9) כ"ה ציש פ' כיה: 10) תוס' ד"ה הי"ג ר"י טו' שאין זה צנין גמור אבל בנין בתחילה אסור וה"ה דאסור כעוש:

גליון הש"ס

מתני' מעמידן תנור וכו'ים וריחים כ"ל:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[א רש"י [קוף] ד"ה (מכשין צנמי' מפרש) [מעמידן]. י"ב ע"י מהו טו ע"כ במוס' ד"ה פלוגתא וכו' ועין ודוק']

רבינו חננאל

דכולהו א"פ' שמצירות עכשיו שמחות לאחר זמן. אמר רב יהודה אמר רב בנות ישראל שהגיעו לפירקן ולא הגיעו, עניות טופלות איתן בסיד, עשירות בסולת, בנות מתוחי משום דהואיל ואפשר למלייה למטה צמא'ני עד לעיל והדר מני למירמא עלייהו כריס וכסמות למיגא עלייהו: לא טרחינן. דהוי טורח דלא כריך: **מתני'** **מעמידן תנור וכירים**, שעושין אותם לכתחלה כדאמרנין לקמן. תנור תוכו חלול מקום שפיתא 8) שמי קדירות כירה מקום שפיתא קדירה אחת: **מכשין**. [א] צנמי' מפרש: **גמ'** מנקר ריחא. שששהיא ישנה ותלקה ואין החטין יכולין לפרך מנקרין אותה חומטין אותה כדי שלא יהא שזה כדי שיפרכו החטין תחתיה: **צם עינא**. נקצ שעושין בצמנע הריחים שהצנזאה נופלת לתוכה: היינו **דמשכחא** לה **ציננה**. לפי שהישנה כריכה לכך שכבר היא חלקה לפי שמדיר היא טוחנת: **אלא למאן דאמר**. דמכשין היינו צת עינא ישנה צת עינא למה והלא כבר אית לה צת עינא שכבר היא ישנה מלטחון ואי לא הוי לה צת עינא לא מני למיטקין: כגון **דעני לארווחי**. האי צת עינא טפי וכי האי גונא משכחת לה ציננה: **מנקר ריחא**. ציננה: **איחיל** גופיה. יתחלל גופו: **מוסר** ליטול. להן כפרנים כדרך העושין עכשיו לסוסים שלנו דאי לא עציז ליה הכי הוה ליה עכרא ולא מני אזיל:

סופר **כדרבו**. בחולו של מועד: **היכי דמי** **הדיוט**. שאינו אומן שמופר כדרבו: **מלא מחט צנח אחס**. שאינו יכול ללקוט נימי התפירה של חלוק כדי לתפור כשהוא מופר תוחצ תחיצות הרצה כמלא אורך המחט ואח"כ מושכה מן הצגד ונמצאו תפירות הרצה

צמשיכה אחת והיודע לעשות כן אומן הוא: **שאינו יכול לגוין אימרא** **צחפת חלוקו**. שאינו יודע לתחוב אותו צגד עב שעושין ממנו אימרא צחפת חלוקו אלף שבמקום אחד ומלכו ובמקום אחד מרחיבו: **האומן**. החייט מכליב: **מפסיע**. שאינו מופר צישר אלף מפור התפירה ולהכי קרי מכליב צדומין תחוצי המחט לשיני הכלב רחוקות זו מזו כשיני הכלב: **לנצחא**. שאינו מופר כדרכו 8) תוחצ זה צסמוך זה אלף שמוחצ המחט פעם אחת למעלה ופעם אחת למטה ולהכי קרי ליה לנצחא דהכי קיימי שיני הכלב שן אחד גצוה מחצירו: **מסרגין שטי וערב**. שאורגין מטה של חבלים צשמי וערב: **שטי צנא** **ערב**. שמוחמ השטי ואינו אורג צה הערב: **שאס היה רפוי**. זה שנארג ימים רבים והיו החבלים רפוין ותלוין למטה שאינן ממוחין ממתקן: **שוין**. רבי מאיר ור' יוסי: **שאין מפשילין חבלים לנצחלה**. שאין גודלים חבלים לכתחלה: **המטה**. לעולם אינה מקבלת טומאה עד שיכר צה ג' צמי ניירין שהשמי כבר מוחו ואורג צה שלשה צמי ניירין דערב. אלמא דמסרגין קרי שטי וערב: **היינו דחאו יש אומרים לאפלוגי**. דאפילו שטי צנא ערב לא מני: **ממסח נמי לא**. צתמיה. אמו יש אומרים למיסר נמי מתוחי ואמאי הא לא קעציז מלאכה ואי לא עציז הכי לא מני למיגא עלה: **איין**. ודאי אמו יש אומרים למיסר נמי מתוחי משום דהואיל ואפשר למלייה למטה צמא'ני עד לעיל והדר מני למירמא עלייהו כריס וכסמות למיגא עלייהו: לא טרחינן. דהוי טורח דלא כריך: **מתני'** **מעמידן תנור וכירים**, שעושין אותם לכתחלה כדאמרנין לקמן. תנור תוכו חלול מקום שפיתא 8) שמי קדירות כירה מקום שפיתא קדירה אחת: **מכשין**. [א] צנמי' מפרש: **גמ'** מנקר ריחא. שששהיא ישנה ותלקה ואין החטין יכולין לפרך מנקרין אותה חומטין אותה כדי שלא יהא שזה כדי שיפרכו החטין תחתיה: **צם עינא**. נקצ שעושין בצמנע הריחים שהצנזאה נופלת לתוכה: היינו **דמשכחא** לה **ציננה**. לפי שהישנה כריכה לכך שכבר היא חלקה לפי שמדיר היא טוחנת: **אלא למאן דאמר**. דמכשין היינו צת עינא ישנה צת עינא למה והלא כבר אית לה צת עינא שכבר היא ישנה מלטחון ואי לא הוי לה צת עינא לא מני למיטקין: כגון **דעני לארווחי**. האי צת עינא טפי וכי האי גונא משכחת לה ציננה: **מנקר ריחא**. ציננה: **איחיל** גופיה. יתחלל גופו: **מוסר** ליטול. להן כפרנים כדרך העושין עכשיו לסוסים שלנו דאי לא עציז ליה הכי הוה ליה עכרא ולא מני אזיל:

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קמן י.

ההדיוט **תופר כדרבו**. נראה דוקא לנורך המועד אבל צנחס למה ימינו אפילו על ידי שינוי מיהו לא איירי צדצר האבד דהיכא דאיכא דצר האבד קיימא לן כר' יוסי דאין מנריך שינוי צדצר האבד והיכא דצגדיו או מנעליו מקורעין ואס יניח אותן

עד לאחר מועד יתקלקלו ראיתי רצותי שאין מקליין כלל להסיר אפילו על ידי נכרי כדאמרנין לקמן (דף י"ג.) כל שאינו עושה אינו אומר לנכרי ועושה ושמה לא היו חושצים אותו דצר האבד או שמא אין כל דצר האבד מותר צנא שינוי דצפ' מקום שנהגו (פסחים דף נ"ה): **משמע דוקא עולי רגלים מתקנין מנעלים צמועד 7)** **במסרגין בולי ערמא לא פייגי דשתי וערב**. תימה

היאך מותר לעשות מלאכה כי האי צנא שינוי: **ממתוךדי נמי לא**. צנלו הכי נמי נראה דמני לאקשויי היכי קאמר ר' יוסי שאס היה רפוי ממתחו אלל לא מסרגין שטי וערב הא אפילו צשמי צנא ערב אסור: **כיון דאפשר למלויי במאני**. משמע דאין מותר אלף לנורך המועד: **ה"ג רבי יהודה אומר אין מכבשין את הריחים בתחילה**.

וצמדה קאמר דהא צגמרל מנרר ישנה ואין נראה לומר דצגמ' דמתיר ישנה משום ר' אליעזר קאמר והא משמיה ידיה כי למה נדחוק לעשות מחלוקת חס ועוד דלכתחילה משמע חדשה ואס תאמר כצוש מאן דצר שמיה י"ל תנא קמא אמר מעמידין וצמדה קאמר ומשמע אפילו כצוש ור' יהודה אוסר צצכוס ואית דגרים ר' יהודה אומר מכצשין את הריחים ולא גרס לכתחילה והיא היא אלל עמה קשיא יותר כצוש מאן דצר שמיה תנא קמא נמי שרי יש לומר דת"ק שרי העמדה צעלמא שאין זה צנין גמור 8) וה"ה דאסר כצוש צין צמדה צין ציננה ור' יהודה שרי כצוש ציננה וצישנה וגיטסא ראשונה נראה לצרי ומעמידין נראה דוקא העמדה דתנור אין זה צנין צתחילה אלף הוא עשוי כבר אלל אינו מוחוצר צקרעק וצריך לחצרו ולטפלו צצחק כדמפרש צפרק כל הכלים (צצמ דף קס"ה.) אי נמי כי ההוא דפ' המביא כדי יין (צ"ה ל"ג.) גצי תנור דצ"ט אין סכין אותו ואין טעין אותו צמטלית וכו' הכא צמועד שרי ולקמן צשמעתין נמי קאמר ושון שאין גודלים תנור צתחילה וצירושלמי תני ר' חלפתא וצנצד שלא יגלחנו צתחילה ופירש צמוספ' דלא ידע מאי גילוח ול"ג דגרסינן שלא יגדלנו: **סום שרובב ע"יו**. פ"י צמוספת לנורך המועד משמע שאסור לכרוב צחנס: למישקל

הונא שמעיה לההוא גברא דקא מנקר ריחיא בחולא דמועדא אמר מאן האי 9) איתחיל גופיה דקא מחיל חולא דמועדא סבר לה כיש אומרים דרש רב חמא 7 נוקרין ריחים במועד משום 6) רבי מאיר אמר אפילו סום שרובב עליו וחמור שרובב עליו 8) (ומותר) ליטול צפרנים בחולו של מועד אבל

יתחלל גופו: **מוסר** ליטול. להן כפרנים כדרך העושין עכשיו לסוסים שלנו דאי לא עציז ליה הכי הוה ליה עכרא ולא מני אזיל:

אלל

עין משפט ונר מצוה

פה א טו"ש"ע א"ח טו'
מקמל טעף צ:
פב ב מ"י פ"ח מהלכות
י"ט הלכה יג טו"ש"ע
שס טו' מקמ טעף 1:
צ ג ד מ"י שס טור ש"ע
שס טעף ח:
צא ה מ"י שס הלכה טו
טו"ש"ע שס טו' מקלו
טעף א:

רבינו חננאל (המשך)

6) זהו אומן וכל מי שאינו מויוג אינו אומן. אמר ר' סימון הדייט תופר כיסים כיסים. מסרגין את המיטות, ר' יוסי אומר ממתקין. ר' חייא בר אבא ור' אמי פליגי, תרויהו משום דחוקיה ור' יוחנן אמרו, חד אמר מסרגין כגון אריגה ערב ושתי, ממתקין שתי בלא ערב. וחד אמר מסרגין שתי בלא ערב, ממתקין שאם היה רפוי ממתחו. מתני' ר' חלפתא בן שאול, ושרין, פ"י תנא קמא ור' יוסי, שאין מפשילין חבלים לכתחלה. ומתמה רב נחמן בר יצחק מי איכא מאן דאמר מסרגין שתי בלא ערב, והתני' מאיר אומר המטה משיסרוג בה שלשה בתים, מי אפשר לעשות בית בלא שתי מסרגין שתי וערב כי פליגי בממתקין. ולא אפשר לן בהדיא האי מיתוח מה הוא, אי שתי בלא ערב אי אה היה רפוי ממתחו. אפשר למיליא במוני, אפשר למלאות רפיון חבלי המטה בכסותות הרוב. [מתני'] מעמידין תנור וכירים במועד, ר' יהודה אומר אין מכבשין את הריחים במועד ביהודה אמר מנקר ריחיא, פ"י כיון שיעמוד הריחים מלטחון מנקרים בהן נקרים קטנים כמין חידודים כדי לטחון בטהרה. רב יחיאל אמר בית עינא, ומקשינן עליה דרב יחיאל, ומפרק כגון דצקרה ובעי לארווחי ביה טפי. רב הונא שמע לההוא גברא דהוה מנקר ריחיא בחולו של מועד, אמר, מאן האי דמתיל יום טוב ליתחיל גופיה. רב הונא סבר לה כיש אומרים דאמי אין מכבשין כל עיקר. דרש רב חמא נוקרין ריחים בחולו של מועד, משום שרובב עליו וחמור שרובב עליו מותר ליטול צפרניו.

6) לפעני צירושלמי איתא כל שזאו מווח את האמריית וצו הדייט ופשוט דעסי' ולי"ג צני רבינו ז"ל.